

му припадне отъ утѣшеніето ; помѣжду тѣхъ бѣше и майка му. Но тѣ понеже не можѣхъ да влѣзжтъ отъ множестваго, нѣкои отъ присѣтствующыгѣ му казахъ : „Майка ти и братіята ти стождтъ вѣнъ и исвдтъ да та видждтъ.“ А Исусъ като си прострѣ ржката кмь ученицыгѣ и слушателигѣ си, рече : „Майка ми и братіята ми сж тѣзи, които слушдтъ словото Божіе и правждтъ Божіята воля.“ — При туй тогази исцѣбри единъ слѣпъ и нѣмъ человекъ, а народыгѣ останжж смаяны, и кавахъ : да ли този е сынъ Давидовъ ! но Фарисейгѣ отъ завистъ кавахъ : че чрѣзь Веелзевула, начальникгѣ на бѣсоветъ изгоня той бѣсове, и искаж да видждтъ таквось чудо, което да не може да са отдаде на друго освѣнъ на Божіята сила. Но Исусъ като обори безумното и Богохулното имъ празднословіе съ безпрѣкословны думы, рече подиръ, че не ще да имъ даде друго знаменіе освѣнъ знаменіето на Іона, сирѣчь прѣхвалното чудо на славното и мироспасителното Негово Вѣскрѣсеніе, което е вѣнецъ на сичгыгѣ Му други чудеса. (Лѣк. ѱ. 19—21. Марк. г. 20—Мат. вѣ. 22.).

§. 24. *Исусъ изговаря много притчи, и ги тълкува ; съсъ дума, укрѣтява възнытѣ.*

Въ този сжщый день, като излѣзе Исусъ отъ кжщата, сѣднж при Тиверіадското море ; и понеже са събра много народъ, възлѣзе въ корабъ и отъ тамъ поучаваше народгѣтъ, който стоѣше на брѣггѣтъ. И каза му притчата на сѣятельгѣ, и на свѣщыта която са туря на свѣтилникгѣтъ, и за плевелыгѣ, и за синапгѣтъ, и за тѣстото, безъ да имъ ги истълкува. А кагато останж самъ си въ кжщи, помолень отъ онѣзи която бѣхж